

Out Can Be In EL KİTABI

Öncelikle şunu vurgulamakta yarar var ki, tıpkı az bilinen bir toplum üzerine yapılan antropolojik bir çalışma gibi, her zaman spekülâtif bir çalışmadır:

“Artık var olmayanı yeniden inşa etmek, hatta bize kökten yabancı olanı anlamaya çalışmak, çoğunlukla edebi yaratıma yaklaşan hatırı sayılır bir hayal gücü çabası gerektirir.”

- Martin Hébert,

“Etno-kurgu: başkası olarak kişinin kendisi” Solaris 134

Bu nedenle aşağıdakiler yalnızca OSB’li kişilerle yaşanan deneyimlere dayanan bir fikirdir. Mesela FAM les Capelières sakini, burada Paul diye anılan ve hikayesi seslendirmeyi, “ben” olarak konuşmayı amaçlıyor. Bu adamın keskin gözlemi ile hayal gücü arasındaki kavşakta bulunan bir “Ben”.

Paul’ü, Lou’yu, Suzy’yi, Léo’yu anlamaya çalışalım...
Onların dünyasına girmeye çalışalım.

İçindekiler

Paul'un dünyasında.....	S.4
Hikaye	S.5
Analiz	S.11
Suzy'nin dünyasında	S.13
Hikaye	S.14
Analiz	S.20
Lou'nun dünyasında	S.22
Hikaye	S.23
Analiz	S.28
Leo'nun dünyasında	S.31
Hikaye.....	S.32
Analiz	S.37
Bir gün evet, bir gün hayır... ..	S.41
Hikaye	S.42
Analiz	S.49
Toplantı gerçekleşmediğinde	S.51
Hikaye	S.52
Analiz	S.59

PAUL'UN

Dünyasında

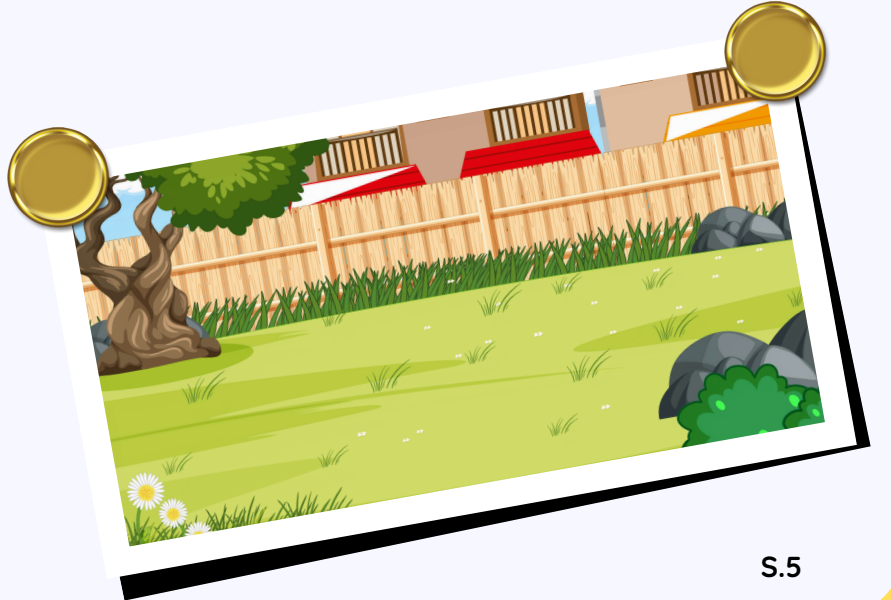

Burası benim evim.

Benim evim büyük.

Ve bahçe de büyük.

Ve evimde insanlar var, bir sürü insan.

Boris, Elodie, Germain, Jacques, Andr , Anne... ve başkaları var ama isimlerini unuttum.

Hepimizin kendi odası var.

Bu güzel, yalnız olmayı severim.

Oynamayı, yürümeyi, izlemeyi severim...

Biraz sinir bozucu olan Şey ise Kabussuz bir günün olmaması...
ya da Sophie...
veya Matthias,
Marie ve bazen başkaları ama isimlerini unuttum.

gel ve mutfağa yemek yemeye gitmemi iste
Yemek yemek istemediğimde

aktivite odasına gitmemi,
bulmacama başladığımda

onlarla geziye çıkmayı,
hareketsiz yatmak isterken,

Doktorumla randevuma gitmek için

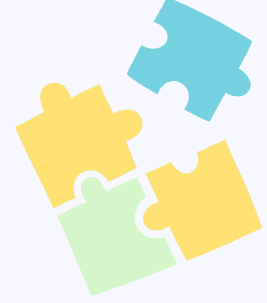
psikolog,

fizyoterapist,

her ne kadar istemesem de!

Burası gerçekten benim evim ama hoşuma gitmeyen şey, benim için yapmak istediğim şey tam olarak istediğim şeyi ve istediğim zaman yapmak olduğunda her zaman benden bir şeyler yapmamın istenmesi...

Bulmaca bile...

Bulmacayı seviyorum!

Asla bitmez. Her zaman bulunacak küçük bir parça vardır! Sevdiğim şey bu: parçaları bir araya getirmek... Bazen işe yaramıyor, sıkışıp kalıyor... çoğu zaman hatta, ama aniden komik kesimli küçük bir karton parçası diğerinin içine mükemmel bir şekilde oturuyor, sonra işte... O mutluluk!!

Bulmacayı seviyorum!

Bulmaca bile olsa zamanı gelmediğinde Alain benden bulmacayı almamı isterse reddederim!

Ve eğer ısrar ederse gerçekten sinirlenebilirim!!

Hayır, sevdiğim şey doğru zamanda bir şeyler yapmaktır.

Konuşmadığımı düşünenler var ama bu doğru değil! Sophie zaten ne diyor?... Benim... neoverbal, noperval... ya da ona benzer bir şey olduğumu söylüyor...

Ama gerçekte ben çok konuşuyorum, hatta başkaları bunu bilmiyor çünkü o genellikle benim odamda oluyor.

Çünkü şimdi tam zamanı!

Zamanı geldiğinde onu istiyorum!

Benim evimde de gelip geçenler var.

Tanımadığım yeni insanları görmek hoşuma gidiyor.

Bahçede yürüyorum, uzaktan görüyorum, yürüyorum, yürüyorum ama görüyorum.

Bazen onlarla bir şeyler yapmak zorundasın... resim yapmak, dans etmek, müzik... pek çok şey.

Açıkçası doğru zaman geldiğinde hoşuma gidiyor.

Ama zamanı değilse orada kalıyorum ama hiçbir şey yapmıyorum ya da gidiyorum.

Zamanlamayla ilgili can sıkıcı şey, ne zaman geleceğini asla bilememem.

Bir gün şarkı söyleyen insanlar vardı.

Zamanı gelmedi.

Bakıyordum ama hayır, orada değildi.

Şarkı söylediklerini duydum, hatta Jacques, Anne ve Boris bile vardı, harikaydı!

Ama ben dışarıda kaldım, sadece onları izledim ve sonra kapının arkasından duydum.

Jacques, Anne ve Boris gittiklerinde bulmacamı almaya gittim çünkü şarkı söyledikleri yer orasıydı ve bulmaca zamanıydı.

Evdekiler değil, tanımadıklarım şarkı söyleyerek oradan geçen insanlar oradaydı.

Onlar konuşuyor, konuşuyorlardı ve ben yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

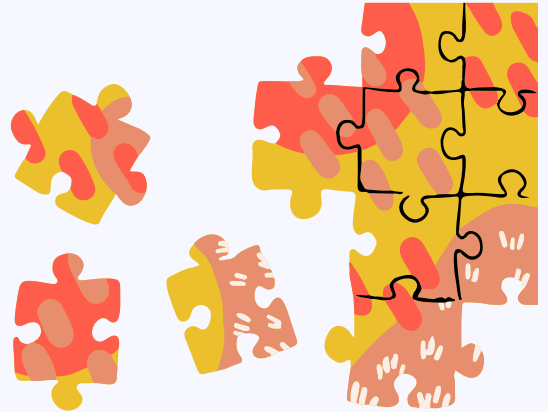
Yanımdan geçen insanların seslerini duydum, Boris, Anne ve Jacques'in yankılarına karıştılar, kafamda yankılandı, güzeldi, harikaydı!!

Aniden o an geldi, kafamda şarkı söyleyen Boris, Anne ve Jacques ile birlikte şarkı söyledim.

Yanımda bulunanları şaşırttı.

Bir an konuşmayı bıraktılar ve sonra yeniden başladılar.

Beni şaşırtan şey, kendi kendine birbirine uyan birçok parçanın olmasıydı!

Zamanı gelince güzel!

İstediğim şeyi istediğim zaman yapmak hoşuma gidiyor!

Analiz

Paul'un kişiliğinin göze çarpan özellikleri şunlardır:

- Genel olarak yalnızdır.
- Kısıtlamalarla başa çıkamıyor.*
- Gayri resmi faaliyetleri tercih ediyor.
- Sakin ve naziktir.
- Konuşmayı tercih etmiyor.**

* kendisi için uygunsuz bir zamanda bundan kaçınmak rahatsızlıktan öfkeye veya krize kadar değişen riskler taşır

** Bazen duruma uygun olarak ancak nadiren kelimeler kullanır:

Bu, Paul hakkında anlamamızı sağlayan şey:

- Reddettiğinde ona bir faaliyeti empoze etmek yalnızca yararsız olmakla kalmaz, aynı zamanda talihsiz sonuçlara da yol açabilir (ki bu, bu bağlamda üstlenilen herhangi bir faaliyetin amacına aykırıdır).
- Grup aktiviteleri için uygun değildir.
- Planlanan faaliyetler zorluk teşkil ediyor.
- Konuşmacılarla aktif olmaktansa onlarla birlikte olmayı tercih ediyor.

Pavlus'u daha iyi anlamak, onunla düzenli grup faaliyeti planlarından mutlaka vazgeçmek anlamına gelmez.

Bu daha ziyade, en azından başlangıçta Paul'ün ritmine uyum sağlama ve onun için kesinlikle beklenmedik uygun anların ortaya çıkmasına karşı dikkatli olma meselesidir.

İkinci olarak, bir güven ilişkisi kurulduğunda, o zaman - belki de - Pavlus'u yavaş yavaş kendisine a priori uygun olmayan bir faaliyete yönlendirmek mümkün olacaktır.

Bu nedenle, Pavlus'un ritmine uyarlanmış bir zamansallığın yanı sıra, doğrudan hitap edilmeden ve dolayısıyla beklemeden "yükselen" bir mevcudiyet, onun için önceden belirlenmiş ve katı bir programdan çok daha tutarlı görünmektedir.

Hatta Pavlus'un dünyasının merkezi bir unsuru bile olabilir.

Sonuç olarak, yakın gözlem ve ardından spekülatif bir çalışma, Paul ile kaliteli bir ilişki kurmanın yöntemi olarak hizmet edebilecek unsurların belirlenmesini mümkün kılar. Bu en azından keşfedilecek, doğrulanacak ya da çürütülecek ve hiçbir zaman sabit bir ilkeye dönüştürülmeyecek (ki bu da kısıtlanacaktır) bir yoldur; aksine, diğerlerinin yanı sıra her zaman hareketli ve canlı bir olasılıktır.

SUZY'NIN

Dünyasında...

Suzy henüz yirmi yaşında genç bir kadındır. Annesiyle yalnız yaşıyor.

Annesi bana Suzy'nin şarkı söylemeyi sevdiğini, şarkıcı olmayı hayal ettiğini söyledi!

Suzy müzik atölyesine geldiğinde içeri girmekte tereddüt ediyor. Başta koridorda kalmayı tercih ediyor, bu da annesinin yakınında kalmasını sağlıyor.

Ama sadece ayakları ileri gitmek istiyor, vücudunun geri kalanı sanki hayali bir kabloyla geriye doğru tutuluyor gibi - yoksa görünmez mi?...

İlk seansta Suzy'nin sesini duymayacağız, kaçamak bakışlar ve ileriye doğru bir adım, Suzy'nin bize ondan vereceği iki unsurdur.

Ancak annesi birkaç gün sonra beni tekrar aradı çünkü Suzy geri dönmek istiyordu...

Suzy'nin odaya girmesi için birkaç atölye çalışması gerekecek.

başkalarıyla,

aramızdaki tam varlığına uzun süre bakarak tanıklık edebilmesi için birkaç tane daha

ve sesini bize “sunması” için birkaç tane daha,

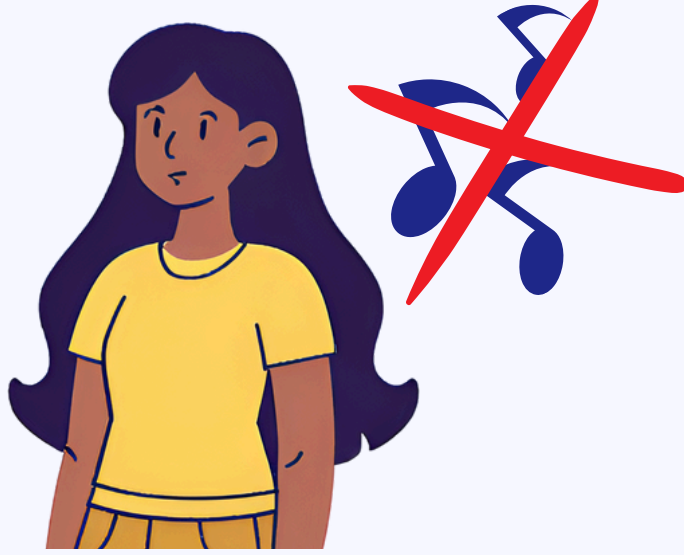
bizimle konuşmasına izin veriyor.

Ne oldu da sonunda ağzını açmayı ve Suzy'nin sesi yumuşak ve uyumlu olduğu için herhangi bir ses çıkarmayı kabul etmedi?

Görünüşe göre anahtar bir şarkıda yatıyor...

Bir gün, her zamanki gibi Suzy'den bizimle  arkı söylemesini istedim. Tutumunda herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu, sadece sessizliği biz konu macıları sorguluyordu.

Bizi rahatsız ettiğini, endi elendirdiğini, hatta tedirgin ettiğini söyleyebilirim.

Hiçbir şeyin ortaya çıkmaması için gerekeni yaptık ama bunun bizim için zorluk teşkil ettiğini de kabul etmeliyiz. Suzy ve onun sessizliğinin temsil ettiği gizemi   zememekten kaynaklanan rahatsız edici bir duyguyu payla tık.

Bir an için beni istila eden, beni bunaltacak kadar işgal eden bu duyguya bırakılan kısım kesinlikle normalden daha önemli bir kısımdı ve tek cevabım bir şarkıydı. Süreç o kadar hızlıydı ki, düşünmeye yer bırakmıyordu.

Bilinmeyen bir refleksin etkisiyle, kesinlikle amacı olan bir Sırp şarkısı* söylemeye başladım. Önce dehşetime, çaresizliğime sağlam bir beden vererek kendimi sakinleştirmeliyim...

**Bu şarkı aslında birçok Slav ülkesinde söyleniyor ama bana Sırpça olarak aktarıldı. Sevilenden çok bir ağacı öven, böylece genç bir kadının saygınlığından ödün vermemek için uyması gereken davranış kurallarını karşılayan bir aşk şarkısıdır.*

Bu şarkı sonuçta Suzy'den çok bana hitap ediyordu. Ancak bu sefer Suzy duydu.

Şarkı boyunca bakışlarımız manyetikti. Suzy gözlerini kırpmadan dikkatle benimkine baktı. Sonra yavaşça sallanmaya başladı...

Mırıldanmak...

Uzattığım sesli harfleri yavaş yavaş uzattım...

Sonunda benimle şarkı söyledi...

Bu zamansız an, Suzy'nin atölyemize vokal girişini başlattı.

O zamandan beri Suzy şarkı söylüyor ve hatta bazen konuşuyor.

Analiz

Suzy annesiyle yalnız yaşıyor.

Birkaç yıldır açık hava etkinlikleri, özellikle de gruplar halinde minimum düzeye indirildi. Bu nedenle atölye çalışması onun için üzücü çünkü halihazırda oluşturulmuş bir gruba (yalnızca OSB'li kişilerden oluşan) katılmayı içeriyor.

Bunun kendisinin mi yoksa annesinin mi isteği olduğunu bilmiyorum ama ilk temastan itibaren Suzy herhangi bir reddetme göstermedi. Tutumu gruba entegre olmanın zorluğunu gösteriyor ancak muhalefeti değil.

Bu nedenle:

- kişinin sözsüz iletişimde söylediklerine (bedeni, hareketleri) söylemedikleri kadar önem vermek
- en küçük ayrıntıya dikkat etmek. Sonsuz küçük çok şey içerir!

Bu önkoşullar belirlendiğinde Suzy'nin durumunda işler basitti çünkü o geri dönmeye gönüllü oldu. Bu durumda bizim açımızdan yapılacak tek şey; geçiciliğine saygı, fazla ısrar etmeden düzenli istekler arasında bir denge bulmak ve her şeyden önce Suzy'nin olduğu gibi varlığını, ilerlemesiyle, sessizliğiyle bütünleştirmek.

Bu sessizliğin aramızda bir yeri vardı. Zor olan ona taşmadan bir yer vermektir.

Bu durumda risk, sessizliğin kendini kabul ettirmesi ve tüm alanı, hem bizim, hem de Suzy'ninkini istila etmesiydi.

"Son şarkı" haline gelen bu şarkıya başladığımda hissettiğim belki de bu sessizliğin içerdiği tehlikeydi. O zamanlar farkında olmasam bile şans".

Öylesine güçlü bir şekilde kendini gösteren bu sessizliğe son verilmesi belki de "acildir".

Başkalaşım hareketi, şarkı haline getirilmiş, Suzy için bir geçit haline gelen bir şarkı.

En azından ben bu olağanüstü ve açılış anını böyle anlamak istiyorum!

LOU'NUN

Dünyasında...

Lou yetişkin bir kadındır. Ona bir yaş vermek zor.

Yürüyüşü, sesi, tavırları genel olarak küçük bir kız çocuğuna benziyor ama yüzü ve beyaz saçları olgun bir kadına benziyor.

Lou atölyeye büyük bir heyecanla gelir.
şarkı söylemeyi ve özellikle dans etmeyi sevdiği için mutlu olduğunu söylüyor.

Lou, aynı huzurevini paylaştıkları için onu iyi tanıyan diğer katılımcıları çok eğlendirerek neşesini ortalıkta şakalaşarak ifade ediyor.

Lou'nun bir yeteneği var: Hayvan seslerini mükemmel şekilde taklit ediyor!

Bu oyuna olan hassasiyeti gerçekten etkileyici.

Farkında olmadan, bu sesleri üretmek için çok iyi bir vokal teknik kullanıyor.

Hepimiz, Lou'nun bize sunduğu hayvan konserinden etkileniyoruz, bu da onu çok gururlandırıyor!

Bir sesin ardından diğesine geçerken büyük bir kolaylıkla geçiyor ve bazen müdahalelerini büyük kahkahalarla punctüe ediyor.

Lou eğleniyor

Lou oynuyor

Lou gülüyor

Lou ığlık atıyor... ama Lou aynı zamanda çok fazla yer kaplıyor.

Öyle ki diğerlerine hiç kalmadı.

İlk tepkileri (bir tür coşkuyu paylaşmak) giderek daha belirgin bir geri çekilmeye yol açar, özellikle de sürpriz Lou'yu ve onun eşsiz yetilerini iyi tanıyanlar için değildir.

Gruptaki diğer insanları mümkün olduğunca teşvik etmeye çalışıyoruz ama bu görüldüğünden çok daha karmaşık çünkü Lou vokal araştırmalarına bir son vermeye hiç de istekli değildir.

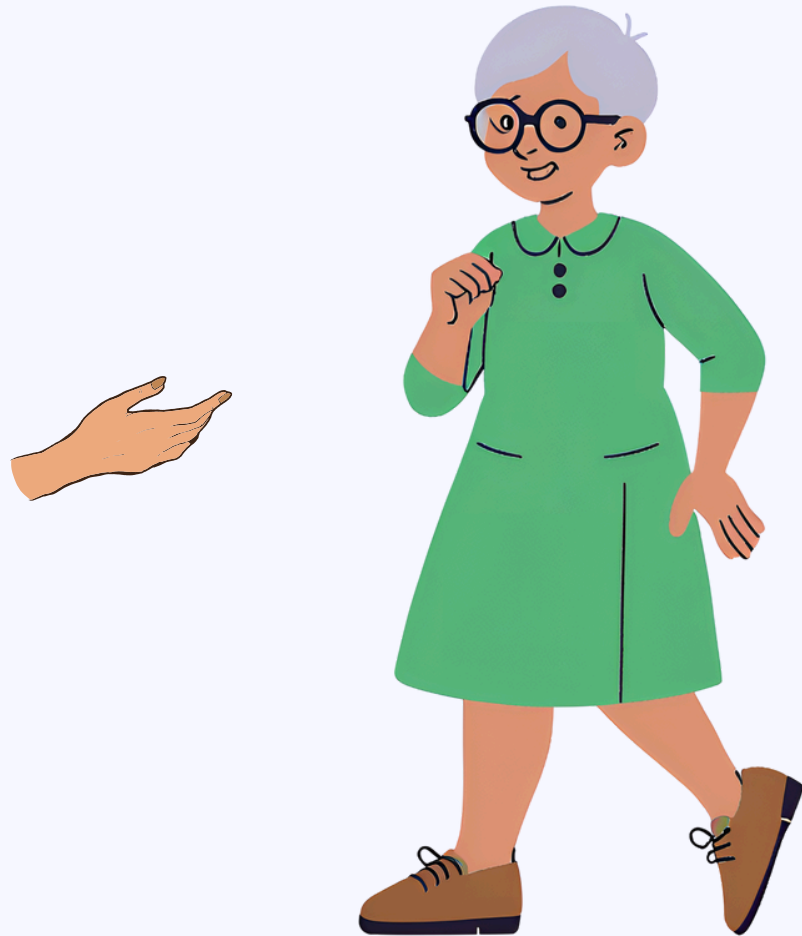
Dikkat daşıtmaq için tek çözüm radikal bir faaliyet değişikliğidir.

İstediğimiz müzikle dans etmenizi öneririz.

Beğendiklerini biliyoruz çünkü eğitimci bize daha önce bir oynatma listesi göndermişti.

Yorgunluk, aniden ortadan kaybolan ve bakışları boşlukta kaybolan Lou da dahil olmak üzere tüm gruba kendini empoze etmiş görünüyor.

Yine de herkesi ayağa kalkmaya davet ediyoruz, ellerinden tutuyoruz ve iki kişilik bir dans başlatıyoruz.

Biriyle birkaç dakika, sonra diğeriyle...

Yavaş yavaş bedenler yeniden canlanıyor.

Herkes kendi küçük koreografisini yapıyor, yüzlerde yeniden gülümseme beliriyor. Ancak enerjinin artık orada olmadığını hissediyoruz.

Ayrıca aktiviteyi kısaltıp dinlenme süresine geçiyoruz, içki içme, kurabiye yeme ve katılımcılarla, eğitimciyle ve birbirleriyle konuşma fırsatına geçiyoruz.

Etkinliği, onlara sunduğumuz, göz göze hitap eden iki parçalı bir şarkıyla kapatmaya karar veriyoruz.

Sakinlik geri geldi, aktivite sona erdi. Ne zaman geri döneceğiz? Damien, seans boyunca arka planda kalarak bize şunu soruyor:

Analiz

Duygular

Lou hemen çok heyecanlanır.

Bu tür belirgin belirtiler her zaman özel dikkat konusu olmalıdır.

Aslında duygular yorgunluğun kaynağıdır. Ancak yorgunluk duyguların bakımını ve yönetimini etkileyen önemli bir faktördür. Bunları düzenlemek OSB'li kişiler için yaygın bir zorluktur.

Duygu akışı taşmaya kadar gidebilir. Lou'nun başına gelen de buydu. Sesiyle oynamaktan ve topluluk üzerinde yarattığı etkilerden duyduğu zevkle, uzayı işgal etmesi gibi duygu hakim oldu. Grubun kendisi de bunalmıştı. Diğer katılımcılar yavaş yavaş yatırımlarından vazgeçtiler.

Lou dahil herkes için bir çıkış yolu bulmak acildi. Sonrasında üzerine çöken yoğun yorgunluk, krizin çok uzakta olmadığını göstergesi.

Hedefleri duruma göre uyarlayın

Bizim için bu, oturumun hazırlık aşamasında hedeflenenlerden farklı ancak oturumda ortaya çıkan hedeften farklı olarak, gruba çalıştaydan barışçıl bir çıkışa doğru eşlik etme meselesiydi.

ortaya çıkıyor.

Uzun vadeli satın alma hedeflerini sürdürmek önemliyse, durum gerektirdiğinde kendinizi onlardan nasıl ayıracağınızı bilmek daha da önemlidir.

Bir krizin ortaya çıkması ölümcül olabilir ve çalıştayın devamının sorgulanmasına yol açabilir.

Gerginliğin azaltılması, sakin bir atmosferin yeniden sağlanması ve herkesin tam bağlılığının sağlanması ana hedef haline gelmiştir ve bu hedefe şu şekilde ulaşılmıştır:

- Dansla tamamen değişen aktivite
- Sakin ve resmi olmayan zaman sunma
- Fiziksel eylem yerine dinleme yoluyla algılamayı tercih edin.

Katılımcıların tekliflerinden yararlanın

Lou yine de çalıştığınız diğer oturumlarında geliştirilen oldukça destekleyici bir vokal oyunu önerdi.

Artık ses çıkaran tek kişi Lou değil, onun için çok şey var. sesiyle oynama zevkini daha iyi yönetti ve diğerleri de teklife katılmayı başardı.

Birkaç seans sonra Lou bu tür bir oyunun lideri olmayı başardı. Hissettiği gururun herhangi bir duygusal patlamaya yol açmadığı belliydi.

Lou'nun hikayesi, OSB'li insanlarla yapılan bir atölye çalışmasının dayandığı istikrarsız dengeyi vurguluyor.

Gerçekten bir ipin üzerindeyiz, bir seansın senaryosu çok hızlı bir şekilde değişebilir. Bir ip cambazı gibi, hiçbir şeyin öngöremeyeceği bir anda potansiyel olarak hassas hale gelen bir durumu birkaç dakika içinde yeniden kurma yeteneğine sahip olmalıyız.

Adaptasyon hızı, olayları hassas ve dikkatli dinlemenin yanı sıra OSB'li kişilerle ilişkilerimizde mutlaka geliştirmemiz gereken iki niteliktir.

LÉO'NUN

Dünyasında..

Çok fazla gürültü olduğunda – her zaman çok fazla gürültü vardır! – ve her şey çok hızlı gidiyorsa, etrafımda çok hızlı – bu bana baş dönmesi yapıyor, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum!

Ve sonra, sorular... Sorulardan korkuyorum. İnsanlar sürekli soru soruyor, uzun süre bana bakıyorlar, sonra tekrar başlıyorlar...

Bir şey yapmam gerektiğini bilmiyorum, o yüzden hiçbir şey yapmıyorum...

Garip bir alışkanlık...

Beni sinirlendiriyor!

Annem sık sık çok kaygılı olduğumu söyler.
Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum...

Bildiğim şey çoğu zaman korktuğumdur.

İçim titriyor, aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum.

Bu bana sık sık oluyor:

-Etrafımdaki hiçbir şeyi tanımadığımda,

-Birisi benimle yüksek sesle konuğuğunda

insanlar genellikle çok yüksek sesle konuşırlar!

Neden bu kadar yüksek sesle konuşıyorlar?

Bir gün annem beni büyük bir odaya götürdü.
Tanımadığım insanlar vardı.

Yüksek sesle bağıran iri bir oğlan çocuğu, yürümeye devam eden bir kız çocuğu ve iki bayan.

Annem bana çok hoş olduklarını, müzik yapıp şarkı söyleyeceğimizi söyledi.

Müziği sevdiğim doğru, şarkı söylemeyi de seviyorum...

Ama orada bir sürü insan var ve kimseyi tanımıyorum...

Korkuyorum!

Annem benimle kalıyor.
Bir köşede oturuyoruz.

Her yere bakıyorum...

Bilmiyorum ama biraz okula benziyor.

Duyduğum müziği seviyorum.
Onlarla gitmek istiyorum ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Hoşuma giden bir şey görüyorum!
Ahşaptan yapılmış, beyaz ve siyah dokunuşlar var.

Bunu The Aristocats'ta görmüştüm!

Kediler üzerinde yürüyordu ve bunu duymak çok güzeldi.

Gidip denemek istiyorum!

Oradayım!

Beyaz ve siyah tuşların üzerinde kediler gibi durmadan bir aşağı
bir yukarı gidip geliyorum...

Beğendim!

Şarkı söyleyen iki bayandan biri yanımda
Bana bir şeyler söylüyor ama ben onu dinlemek, hatta ona
bakmak bile istemiyorum!

Onu tanımıyorum!

Beyaz ve siyah tuşlarda yukarı aşağı hareket etmeye devam
etmek istiyorum, işte bu kadar!

Bayan konuşmaya devam ederken koşup annemi bulup yanına
oturdum.

Analiz

Korku

Çoğu OSB'li insan gibi Léo da yeni bir durumla her karşılaştığında korku duygusuna kapılıyor.

Alışılmadık bir ortam, aşırı istilacı duygusal girdi ve eşzamanlı bilginin aşırı yüklenmesi, endişe ve endişe yaratabilecek şeylerin sadece birkaç örneğidir. O zaman kriz riski önemlidir.

Léo'da bu durum şaşkınlığa yakın bir şekilde kendi içine kapanma olarak kendini gösterir. Kendini korumak için bulduğu cevap, ortadan kaybolma şekli budur. Bunu istemeye gerek yok, aksine savunma mekanizmalarına saygı duymak önemli.

Léo'nun kendisine bilinen bir durumu hatırlatan ayrıntılara güvenmesi gerekiyor (burada okul odasını andıran yer). Gözlem bu nedenle önemli bir adımdır. Görsel temas olmadan da yapılabileceğini unutmamak gerekir.

Leo'nun görüşü zayıftır, bu yüzden gözlemlerini gözleriyle değil - bu, görme sorunu olmayan insanlar için bile yaygındır - ama diğer duyularla gözlemler. Yavaş yavaş işgal etmeyi başarabilmesi için çevreyi küresel olarak hissetmesi gerekiyor.

Özel ilgi alanları

Léo'yu cezbeden şey piyanoydu. Bir nesneye erişmek genellikle bir insana göre daha kolaydır. Aslında ikincisi, ifadeleri sürekli hareket eden bir yüze, OSB'li bir kişi için çoğu zaman anlaşılmasa da olan sözlü ve sözsüz bilgiler veren bir sese, koku taşıyan bir vücuda vb. sahiptir.

Bu nedenle çoğu zaman ayrı ayrı ele alınan ve dolayısıyla çarpışan öğelerin toplamıdır. Bu nedenle nesnenin aracılığı değerli olabilir. Léo'nun durumunda -bu, müzik seanslarında sıklıkla görülen bir durumdur- nesnesini seçen kendisiydi.

Zorluk, bağlantıyı örecekle boşluğu bulmaktır. Aslında herhangi bir özel ilgi, her tekrarın biraz daha kilitletiği kısıtlayıcı bir ritüele dönüşebilir. Burada bulduğumuz çözüm ele geçirmektir. Başlatılan oyun teklifinin yeterince hızlı olması.

Léo'nun sevdiği şey klavyeyi bastan tize, tizden basa doğru hareket ettirmek olduğundan, biz de Léo'nun klavyede "trafik sıkışıklığı" yaratan yolculuğunun tersi yönde aynı yolculuğu yaparak başladık.

Başlangıçta Léo bizi görmezden geldi, yabancı elin temsil ettiği engelin üzerinden atlamakla yetindi. Daha sonra fiziksel teması kabul etti, jestinde bir kesinti yarattı ve onu karşılaşma sayısını artıracak veya tam tersine onlardan kaçınacak çözümler veya stratejiler bulmaya zorladı. Bu ilişki yavaş yavaş bu şekilde gelişti.

Profil Oluştur

Temas kurmak için mümkün olan tüm yolları denemek önemlidir. Nrotipik insanlar göz temasına alışkındır ancak bu genellikle rahatsız edicidir. Yukarıda açıklanan nedenlerden dolayı OSB’li bir kişi için.

Bu nedenle olasılık alanımızı açmayı ve durumun bize sunduklarına çok dikkat etmeyi ğrenmeliyiz. Ne kadar incelikli olursa olsun her ayrıntı potansiyel olarak istismar edilebilir.

Sabır ve ihtiyatla, elimizi uzatarak önerilere dnştrebileceğimiz bilgilere mutlaka erişebiliriz.

Girilmezse ne olur, denemiş oluruz. Karşımızdaki kişiyle tanışma arzumuz büyükse, kaçınılmaz olarak çözümü buluruz, böylece kapı açılır ve uzatılan el nihayet kavranır!

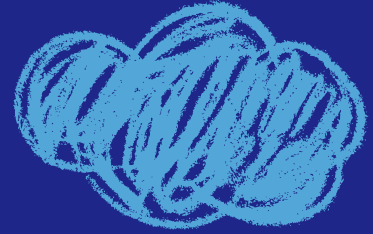
Bir sonraki iki hikaye, kolaylaştırıcıların bakış açısından yazılmıştır ve farklı bir bakış açısı benimsemektedir. Bu kez, başarılar yerine, şüpheler, kırılmalıklar ve işlerin ters gittiği anlar üzerine odaklanılmaktadır. Bazen bu kırılmalıklar ve zayıflıklar, otizmlilerle buluşma noktası haline gelir. Bu anlar bize aynı zamanda bir şey öğretir: onlar utanılacak şeyler değildir ve bu yüzden gizlenmeleri gerekmez.

Bu süreç, hepimizi insan yapar, bir yolculukta yer alan, "başarısızlıklarımız" aracılığıyla zenginleşen, neyin işe yaradığını ve neyin yaramadığını, ya da en azından neyin daha az iyi işlediğini öğrenen bizleri. Perspektif değiştirerek, insanlık macerası eylemin kalbine yerleşir. Ve bir anda, ödüller parlaklıklarını kaybeder...

Sizlere, önceki dört hikayeye dayanarak kendi analizlerinizi yapmayı bırakıyoruz.

Bir gün evet...
Bir gün hayır...

3 ila 10 yaş arası çocuklardan oluşan, bazıları OSB'li, bazıları olmayan bu yeni grubun önüne hiçbir endişe duymadan ulaştım.

Yıllardır bu tür müzik atölyelerini çok farklı insanlarla yönetiyorum. Çocuklardan gelen önerileri dikkate almak için açık ve özgür alanlardan ayrılarak oturumumu hazırladım.

8 hafta süren projede, büyük bir heyecan gösteren eğitimcilerden oluşan bir ekiple güzel bir çalışma yaptık.

Bu nedenle oturumun mümkün olduğunca sorunsuz geçmesi için tüm koşullar mevcuttur.

Ancak geldiğimde durumun pek de ideal olmadığını hissettim.

Çocuklar dağılmış durumdalar, müzik yapma aktivitelerini bırakmak istemiyorlar ve yeni bir insanı karşılama arzuları yok.

Benimle ilgilenmeye tenezzül edenler memnuniyetsizliğini açıkça dile getiriyor, diğlerleri ise beni asil bir şekilde görmezden geliyor.

Yaklaşık bir on dakika sonra, eğitimciler en küçük çocukları kabul odasında toplamayı başarırlar ve sonunda aktivite başlayabilir.

Biraz şaşırmıştım, hemen kendimi tanıtıyorum çünkü kolektif enerji çok kırılğan olduğundan grubun bir andan diğlerine yapısının bozulabileceğini hissediyorum.

İlk isimlerle ilgili bir oyun öneriyorum, genellikle çok işe yarıyor ama bu tam bir fiyasko!

Çocukların çoğu katılmıyor, bazıları susuyor, bazıları sırt çeviriyor, bazıları yerde yatarak teklifimi kabul etmek yerine solucancılık oynamayı tercih ediyor...

Eğitimcilerden biri konuşmaya başlar ve çocukları azarlamaya başlar.

Etkisi inandırıcı olmaktan uzak, bir dakika bile sürmüyor. Çocuklar elimizden kayıp gidiyor, bir tanesini bile yakalamak imkansız!

Tüm numaralarımı kullanıyorum: Onlara şarkı söylüyorum, vokal oyunları, vücut oyunları, oyunlar sunuyorum. ritimler, dinleme oyunları...

Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Yaklaşık yirmi dakika sonra bitkin bir halde eğitimciler ve ben etkinliği durdurmaya karar verdik. Çocukların ifade ettiği rahatlama, durumumu iyileştirmek şöyle dursun, sadece durumumu pekiştiriyor. içimdeki rahatsızlık giderek daha fazla mevcut.

Kendime yetişkinlerle durumun kesinlikle farklı olacağını söylüyorum...

Ama tam tersine daha kötüydü!

Faaliyet sadece kötü karşılanmakla kalmadı, aynı zamanda 3 tanesinin yoldaşlarına şiddet uyguladıkları gerekçesiyle dışarıda bırakılmasıyla sonuçlandı!

Ta ki ben ayrılana kadar, büyüklerden biri, muhtemelen onu boğmak isteyerek, daha küçük olanın üzerine atladı...

Ama görünen o ki müzik ahlakı yumuşatıyor!!

İlk defa bu çalıştayda tek bir olumlu noktaya rastlamak imkansızdı!

Atölye çalışmasının kötü olduğunu, planladığım etkinliklerin hiçbirini gerçekleştiremediğimi ve verimsiz bir gün olduğu belli olan sabahı iyileştiremediğimi kabul etmek zorunda kaldım...

Eğitimciler beni herhangi bir konuda suçlamaya cesaret edemediler ama -bu benim suçluluk duygum mu yoksa gerçek miydi- onların hayal kırıklığını açıkça hissedebiliyordum.

Bu nedenle durumu çözmeye çalışmak için bir kriz toplantısı düzenlememizi istedim.

Birkaç gün sonra, çalıştığınız izini sürmek ve her şeyden önce hedeflerimizi yeniden yönlendirmek için profesyoneller arasında buluşuyoruz.

Dikkat edilen ilk nokta, tüm ekibin paylaştığı suçluluk duygusunun hafiflemesine yardımcı oldu.

Gün zor olduğundan tüm sorumluluğu almak zorunda değildik.

Çocukların durumu iyi değildi.

Yorgunluk ve kötü ruh hali, kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı ve bizi esirgemedi tüm grubu ele geçirdi.

Bunun bu kadar yaygın olması nadirdir, ancak oluyor! Bunun bu şekilde dile getirilmesi ve dile getirilmesi hepimizi rahatlattı.

Artık biraz fazla yüksek sesle hayal kurduğumuzu fark edebildik; hedeflerimizi aşağıya doğru değil, grubun gerçekliği prizmasından gözden geçirmenin bir zorunluluk olduğunu gördük.

Proje yazılırken geri döndük ve çocuklarla yapmak istediklerimizi sıraladık.

İşte o zaman çocuklara projenin ne olduğunu hiç açıklamadığımızı fark ettik!

Yap ve üret emrinin kasırgasına yakalanan, kaçırılan tüm randevuları yavaş yavaş tespit etmeye başladık. Toplantı kısa ama oldukça zengin oldu.

Başarısızlığımızın kaygısı daha iyi kontrol altına alınınca, suçluluk duymadan geliştirebileceğimiz alanları görebildik.

Bir sonraki atölye tamamen farklıydı.

Bütün çocuklar yanımızdaydı, her biri kendince, hatta yapıya geldiğinden beri münzevi olduğu sessizliği bozan 4 yaşındaki Capucine'nin sesi gibi küçük mucizeler yaşandı. .

Bu hediye'nin gerçek değerini anladık ama bir hafta önce, her şeyi kaçırmış olma hissinden kaynaklanan gözyaşlarının başka türden gözyaşları olduğunu da unutmadık!

Analiz

Bu senin! Daha önceki hikayelere ilişkin analizlerimizde olduğu gibi, artık bu hikayeyi de kendiniz analiz edeceksiniz.

Toplantı
gerçekleşirse...

Bana bakmayı reddediyor, babasının bacaklarının arkasına saklanıyor, onunla konuştuğumda kulaklarını kapatıyor, şarkı söylediğimde çığlık atıyor.

Marius muhalefetini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Baba anlamıyor: “Marius müziği o kadar çok seviyor ki! Gelmeyi o kadar çok istiyordu ki... Doğru, bu sabah değil... Ama yine dün gece ona seni göreceğimizi söylediğimde yazıyordu. elinde ve güldü...”

Kendimi son derece sakin hissettiğim için numara yapmadan ona açıkladım
Bunun düzenli olarak gerçekleştiğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Belki de Marius o kadar çok şey istiyordu ki, bu sabahki duygu birdenbire çok büyüdü.

Ancak başka bir nedenden dolayı da olabilir.

En iyisi ona zaman vermek, reddini dramatize etmeden not almasıdır.

Marius, fikir alışverişi sırasında da dahil olmak üzere giderek daha da gerginleştikinden, bu oturumu sonlandırmaya ve bir sonraki oturumda tekrar buluşmaya karar veriyoruz.

Durum elbette hoş değil ama bende büyük endişe uyandırmayacak kadar sık oluyor.

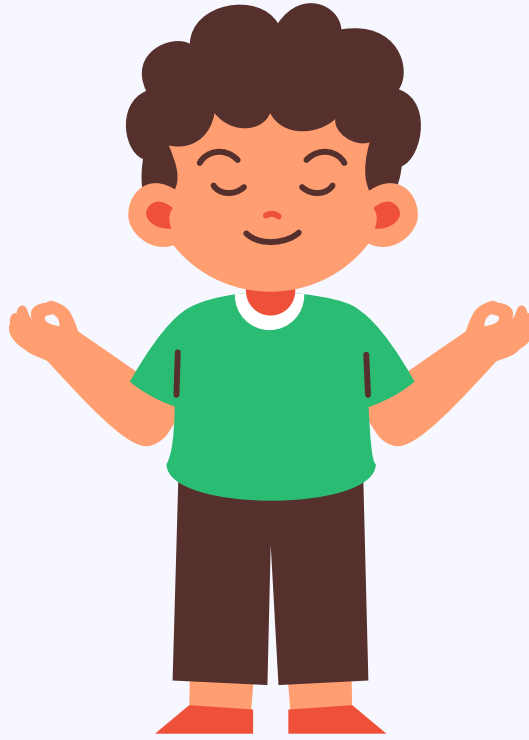
Marius'u karşılamaya, onunla yavaş yavaş yürümeye, içine girdiğim boşluğu bulana ve onunla benim aramda bir boşluk açılana kadar kendimi hazır hissediyorum.

Ertesi hafta Marius babasının kollarından ayrılmak istemez.

Onu yere yatırmaya yönelik her girişime yüksek perdeden çığlıklar eşlik ediyor.

Babaya hâlâ denememiz gerektiğini söyleyerek güvence veriyorum.

Üçüncü hafta Marius daha sakin.
Babasının elini tutuyor.

Birkaç dakika sonra babasının elini bırakıp tekrar
Bir süre sonra içinde birkaç vurmali çalgı bulunan bir kutuya
yaklaşır.

Babası ve ben konuşmayı bıraktık.

Birbirimize bilgili bir bakış atıyoruz ve memnuniyet dolu bir
gülümsemeyi paylaşıyoruz: Başardık!

Baba bana kapıyı gösteriyor, gizlice sızışacağını anlıyorum, ona Marius'a katılmakla çok meşgul olduğumu anladığımı söylüyorum.

Tamamen enstrümanlara kapılmış halde, yavaşça Marius'a yaklaşıyorum. Elim bir marakas tutuyor ve onun görüş alanına giriyor.

Marius başını bana çevirmeden elimi şiddetle itti. Birkaç dakika sonra ona onunla oynayıp oynayamayacağımı sordum, aldığım tek yanıt radikal bir hayır ifade eden belirsiz bir çığlık oldu.

Daha sonra onun yanında sessiz kalıyorum ama yavaş yavaş varlığım bile onu rahatsız ediyor.

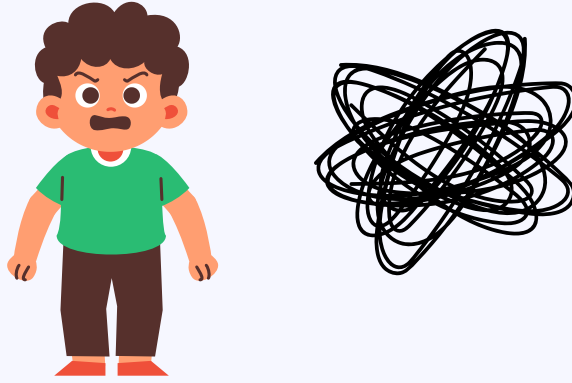
Enstrümanları bırakmak zorunda kalana kadar beni giderek daha fazla itiyor. Ona yumuşak bir sesle anladığımı, taşınacağımı ve artık endişelenmesine gerek olmadığını, orada kalacağımı söylemeyi unutmadan söyledim.

Eğer yaklaşmamı isterse tek yapması gereken bana bakmaktı.

İşte o zaman Marius şunu fark eder: Babası mı?

Babası nerede?

Ayağa fırlıyor, alet kutusunu deviriyor, odanın her yerine bakıyor ama babasını bulamıyor.

Marius daha sonra korkunç bir ıstırapla birlikte kara bir öfkeye kapılır.

Daha da yüksek sesle bağırıyor, her yöne koşuyor, kendine vuruyor, duvarlara vuruyor...

Kimseye, kendisine veya başka bir çocuğa zarar vermemesi için onu kontrol etmeye çalışıyorum.

Kapıdan çok uzakta olmaması gereken baba çok çabuk yeniden ortaya çıkar. Marius'un babasının yokluğunu fark etmesiyle onun için geri dönmesi arasında iki ya da üç dakikadan fazla zaman geçmemişti - bunu benim için de kabul etmeliyim - zaman oldukça uzamıştı.

Babası onu sakinleştirmeyi başaramaz ve Marius'u zapt etmekte büyük zorluk çekerek ayrılmak zorunda kalır.

ığlıkların arasında babaya ertesı gün onu arayacağımı söylüyorum.

Bu sefer iyimser değilim ve Marius'u bir daha kesinlikle gremeyeceğimden şüpheleniyorum.

İhanete uğradığını hissetti ve biz onunla nasıl aynı fikirde olmayalım?

Babası gitmemeliydi, çocuğunu uyarmadan gitmesine izin vermemeliydim.

Ertesi gün babayı aradım cevap vermedi, cevapsız kalan mesaj bıraktım.

İki kez daha denedim ama senaryo aynı. Marius'la görüşme gerçekleşmedi.

Oluyor ama kendi kendime bununla hiçbir ilgimin olmadığını söyleyemem.

Bazı karşılaşmalar gerçekleşmez ancak bu durumda hata ölümcül olmuştur.

Son mesajımda Marius'un babasına, bende işe yaramadığı için başka birinde işe yaramayacağı anlamına gelmediğini söyledim.

Analiz

Bu senin! Daha önceki hikayelere ilişkin analizlerimizde olduğu gibi, artık bu hikayeyi de kendiniz analiz edeceksiniz.

